

Rakkaus ja toivo

1. Tess. 1:3

*3. Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän **työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa** ja **kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.***

Rakkaus

Mitä on todellinen rakkaus olemukseltaan? Entä toivo? Millainen suhde on uskolla, rakkaudella ja toivolla toisiinsa? Mitä rakkaus ja toivo vaikuttavat uskovan elämässä? Viime saarnassa tässä sarjassa käsitteimme uskon olemusta ja miten se vaikuttaa, mutta nyt jatkamme rakkauteen ja toivoon.

Taas ensimmäiseksi on korotettava, että mitään näistä kolmesta asiasta kristillisessä merkityksessä ei ole irrallaan Jeesuksesta Kristuksesta. Toki tämä aika on täynnä puhetta ja laulua tunnevaltaisesta rakkaudesta. Useimmin siinä on kuitenkin kysymys enemmän himoista ja haluista, siis itsekkyydestä eikä lainkaan rakkaudesta.

Rakkauden tyyppejä

Vanhastaan on erotettu erilaisia rakkauden muotoja kuten eroottinen rakkaus, ystävien keskeinen rakkaus filia, filantrooppinen eli hyväntekeväisyys rakkaus ja sitten itsensä uhraava, toisille omistautuva agapee rakkaus. Paavali viittaa noihin erotteeluihin tekemällä eron uskovien välisen veljesrakkauden ja yleisen rakkauden välillä. Edelliseen kuuluu erityisesti helläsydämyyttä.

Humanistisen käsityksen mukaan ihminen on hyvä, mutta kykenee tekemään paha. Raamattu sen sijaan osoittaa, että vaikka syntiinlankeemuksessa ihminen on turmeltunut, silti ihmiset kykenevät tekemään tietystä määrin hyvää. Se näkyy esimerkiksi äidin uhrautuvana rakkautena lapsiinsa. Mutta syvimmiltään luonnollinen ihminen kykenee rakastamaan ja uhrautumaan sellaisen puolesta, jonka näkee sen arvoisena. Näin äidinkin rakkauteen liittyy itsekkyyttä, sillä kysymys on useimmiten omista lapsista ja sitä motivoi ainoastaan halua elää lastensa kautta. Sen sijaan Jumalan rakkaus on luonteeltaan sellaista, että se kohdistuu itsessään arvottomaan ja muuttaa kohteensa suunnattoman arvokkaaksi.

Rakkaus ja tunteet

Rakkaus sisältää toki ajoittain vahvoja tunnevaltaisia motiiveja, mutta pohjimmiltaan se on omastaan pois antavaa toimintaa. Tunnevaltainen romanttinen rakkaus voi yhtäkkiä syntyä kuin tyhjästä, kun ihminen ihastuu johonkin toiseen, mutta se ei normaalisti kestä puoltatoista vuotta pitempään. Siinä myönteinen tunne motivoi toimimaan toisen hyväksi. Mutta ellei toiminta jatku, niin tunnekin ennemmin tai myöhemmin häviää. Romanttinen rakkaus on toki Jumalan lahja, mutta voi syntyä luonnossa johtaa kyllä myös väärään käytökseen ja toimintaan, joka kohdistuu väärään henkilöön. Parhaatkin Jumalan lahjat syntyä voi väärin irvikuvikseen.

Normaali tila rakkaudessa on kuitenkin se, että toisen tai toisten hyväksi tapahtuva itsensä uhraava ja muille omistautuva toiminta synnyttää tunnesiteen kohteeseensa ja se puolestaan motivoi uuteen toimintaan toisen hyväksi. Mutta jos toiminta toisen hyväksi lakkaa, tunnesidekin ennemmin tai myöhemmin katkeaa.

Rakkaus uudessa merkityksessä

Sanan rakkaus moderni sisältö on erittäin tunnevaltainen. Jos rakastat, se tarkoittaa, että tunnet hyviä tunteita rakkautesi kohteeseen ja siksi haluat tehdä hänelle hyvää. Hyvää taas on se, mikä taas synnyttää rakastavassa ihmisessä ja rakkauden kohteessa hyviä tunteita. Jos esimerkiksi tunnet "hyviä" tunteita toisen aviopuolisoa kohtaan ja hän sinua kohtaan, niin toki sinun tulee osoittaa se. Sehän on rakkautta.

Mikään ei saa olla rakkauden yläpuolella. Asiaa saatetaan perustella jopa Paavalinkin kirjoituksella: *"Koko laki on näet täytetty yhdessä käskysanassa, tässä: 'Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi'." (Gal. 5:14)* Mitään ei saa asettaa hyvien tunteiden purkamisen ja hankkimisen esteeksi. Rakkaus on kaiken mitta.

"Jumala on rakkaus" ymmärretään merkityksessä "Jumala on Suurpehmo, jolla on lämmin syli". Jumalan luona tuntuu aina hyvältä, lämpimältä ja turvalliselta. Mooseksen Jumala on vanhentunut hirviö, jonka on onneksi korvannut pehmo-jeesus.

Rakkaus Raamatussa

Rakkaus Raamatussa tarkoittaa aivan muuta kuin hyvien tunteiden omistamista tai tunteiden mukaan elämistä. Rakkaus on itsensä uhraavaa toimintaa, jossa tehdään hyvää toiselle vastoin kielteisiäkin tunteita. *"Rakasta vihollistasi!"* Rakkaus antaa pois omastaan, antaa aikaansa, vaivaansa, rahaansa, jopa ruumiinsa ja henkensä. Rakkauden toiminnan motivoi se, että toinen nähdään Jumalalle arvokkaana, Jeesuksen uhriveren arvoiseksi siitä huolimatta, että kohde tekisi pahaan tai vääryyttä rakkauden osoittajaa kohtaan.

Jumala rakastaa niitä ihmisiä, joita Hän pyhässä oikeudenmukaisuudessaan vihaa heidän syntiensä tähden. Jumala toimii siis "vastoin" pyhää vihaansa ja Jeesuksen tähden vetää ihmisiä pelastukseen. Rakkaus merkitsi Isälle suunnatonta tuskaa, kun Hän hylkäsi meidän sijastamme oman Poikansa Golgatan tuskiin. Kun Jeesus kärsi, Jumala rakasti. Rakkauden osoittaminen merkitsee siksi myös aina kipua ja tuskaa kohteen puolesta, niin kauan kuin kohde on Jumalan pelastuksesta osaton.

Raamatussa parhaan määritelmän aidolle rakkaudelle antaa pienoisevankeliumi: *Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainutsyntyisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä.* (Joh. 3:16) Jumala antoi sen, mikä oli ja on Hänelle kalleinta ja arvokkainta, Poikansa sinun ja minun hyväksi.

Uskon ja rakkauden suhde

Pienoisevankeliumi avaa samalla uskon ja rakkauden suhteen: usko on toiselta saadun lahjan vastaanottamista, rakkaus taas on omastaan toiselle antamista. Ellei ole mistä antaa, ei voi myöskään rakastaa. Siksi kristillinen rakkaus edellyttää sitä, että ihminen ensin saa rakkautta Jumalalta ja vasta sitä saatuaan hän kykenee jakamaan sitä eteenpäin:

Siinä Jumalan rakkaus ilmestyi meille, että Jumala lähetti ainutsyntyisen Poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttaan. Siinä on rakkaus - ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksiksi. Rakkaani, jos Jumala on näin meitä rakastanut, mekin olemme velvollisia rakastamaan toisiamme. (1. Joh. 4:9-11)

Itsensä rakastamisoppi

Raamatullisen rakkauden määritelmän valossa on täysin käsittämätöntä moderni puhe siitä, että ihmisen täytyy ensin oppia rakastamaan itseään kyetäkseen rakastamaan toisia.

Uususkonnollisuuden laaja vaikutus niin raamatullisessa kuin liberaalissakin kristillisyydessä näkyy siinä voittokulussa, jolla "Rakasta itseäsi, niin voit rakastaa lähimmäistäsi" -ideologia löi itsensä takavuosina lävitse. Siinä uskotaan, että ihmistä löytyy käyttämättömiä mahdollisuuksia ja voimavaroja, jotka hänen tulee vapauttaa käyttöönsä. Moninaiset psykologiset ja uskonnolliset menetelmät tarjoavat apua noiden voimavarojen käyttöönotolle.

Vapauta itsesi negatiivisesta!

Kun siis rakastat itseäsi, käsittelet lähinnä kristillisesti maalatuilla psykologisilla menetelmillä tai nyttemmin uususkonnollisilla menetelmillä turhat syyllisyytesi, vihan tunteesi, katkeruutesi, masennuksesi elämästäsi ulos, niin vihdoinkin vapaudut rakastamaan toisiakin ihmisiä.

Kaavaksi kirjoitettuna oppi näyttäisi tältä:

Pelastus = usko Kristuksen evankeliumiin + vapaudu rakastamaan itseäsi.

Onnellinen kristityn elämä ei nyt mitenkään voi onnistua pelkästään uskomalla evankeliumiin.

Näin saatu lopputulos on harhaoppi. Rakkaus voi syntyä vain Pyhän Hengen hedelmänä. Pyhä Henki taas voi vaikuttaa ainoastaan ja vain silloin kuin ihminen uskoo Kristuksen evankeliumin, ei millään psykologisuususkonnollisilla menetelmillä. Itse asiassa kysymys on uudesta laista, jonka ihmisen täytyisi kyetä toteuttamaan. Eräs rouva kertoi kaikin voimin yrittäneensä rakastaa itseään, voidakseen rakastaa muita, mutta ei kyennyt siihen ja joutui asian kanssa epätoivoon, kunne löysi Jumalan armon ja rakkauden.

Itsensä rakastamisharha elää ja voi hyvin tänäkin päivänä monien Raamattuun uskovien jalojen kristittyjenkin sydämissä, vaikka se on uususkonnollisuuden perusoppeja. Osin se johtuu siitäkin, että sana rakkaus on erittäin raamatullinen ja tuota oppia on pönkitetty yhteyksistään irti reväistyillä Raamatun lauseilla.

Rakasta lähimmäistäsi!

"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!" ei ole käsky rakastaa itseään vaan ja ainoastaan lähimmäisiä. Omista tarpeistaan käsin ihminen tietää toisen tarpeet ennen kuin toinen niistä kertoo. Siksi rakastava lähtee täyttämään toisen tarpeita pyytämättä. Rakkaus vie aina omastaan luopumiseen. Kukaan ei voi rakastaa, ellei hän kiellä itseään, ota ristiään ja seuraa Jeesusta. Lähimmäisen rakkaus voi onnistua vain, jos Jumala rakastaa ihmistä ensin eikä, niin että ihminen rakastaa itseään.

Rakkaus on omastaan pois antamista. Mitä ihminen voi antaa itselleen sellaista, mitä hänellä ei jo olisi. "Anna itsellesi aikaa!" on humpuukia. Sinun aikasi on sinun. "Anna itsellesi aikaa!" tarkoittaa todellisuudessa: "Pidä omasi itselläsi, älä anna sitä muille, ole itsekäs!" Raamattu ei missään kehotta ihmistä rakastamaan itseään. Riit-

tää, kun avaat sydämesi ottamaan vastaan Jumalan mittaamaton rakkaus Jeesuksessa. Siitä riittää sitten jaettavaksi muille.

Kun raamattu puhuu omasta ruumiista huolehtimisesta, siinä ei ole kysymys itsensä rakastamisesta, vaan Jumalan lahjojen vastuullisesta käytöstä. Jumala rakastaa sinua ja antaa sinulle myös lepoa, ravintoa ja vastuuta omien lahjojensa käytön suhteen. "Rakasta itseäsi!" on mahdoton kehoitus. Jeesuksen lunastama on Jeesuksen oma. Hänen tulee siksi antaa koko sielunsa ja ruumiinsa Herralle, eikä pidättää mitään itselleen.

Syällisyyden, vihan ja masennuksen käsittelyssä "itsensä rakastamisopista" ei ole myöskään mitään apua, päin vastoin. Vain Jumala ja vain evankeliumi kykenee käsittelemään ihmisen syällisyyden, vihan, masennuksen ja moninaiset muut ongelmat, jotka ovat suoraan tai epäsuorasti ihmisen syntyisyydestä johtuvia. Mutta evankeliumi sitten myös tehoaa! Usko Kristukseen vapauttaa!

Jumalan armon väliinnellistämistä

Itsensä rakastamisopin tuhoisuus on siinä, että salakavalasti ihmisestä itsestään tulee subjekti eli "tekijä" hänen omien ongelmien ja syntiensä ratkomisessa. Jumalan armokaan ei pääse opin mukaan vaikuttamaan, ellei ihminen rakasta itseään. Ihminen ikään kuin saa Jumalan armon omiin käsiinsä, käsittelee sillä omia vihan, katkeruuden ja masennuksen tunteitaan (mutta ei useinkaan niiden varsinaista syytä, syntiä) ja onnistuu vapauttamaan itsensä menneisyyden haavoista jne. Näin vapautuneena hänen pitäisi sitten olla kyvykäs käsittelemään toisten asioita ja rakastamaan heitä.

Itsensä rakastamisopissa Jumalan armo ja Jumalan tekemä työ Kristuksessa, joka yksin kykenee käsittelemään ihmisen synnin, välineellistetään ja otetaan ikään kuin omiin käsiin. Todellisuudessa siinä ihmiselle ei kuitenkaan tarjota mitään Jumalan armoa, sillä sitä on mahdoton välineellistää - Jumala ei suostu meidän työkaluksemme, vaan joukko tunteiden käsittelyyn kehitetyjä psykologisia menetelmiä, joilla hetkellisesti saadaan todellakin vaikutusta, mutta jotka eivät itse asioiden ydintä, syntykysymystä kykene käsittelemään.

Uskova ihminenkin saadaan uskomaan sisimmissään asuviin potentiaaleihin, mahdollisuuksiin ja voimavaroihin mutta kauniin kristillisin sanakääntein. Jumala siirtyy pois keskuksesta, ihminen tulee korotetuksi. Viime kädessä Jumalaa ei oikeastaan tarvittaisi ollenkaan, koska opin alkueräisessä uususkonnollisessa muodossa ihminen itsessään on osa jumaluutta. Kaikessa tässä on kuitenkin kysymys ihmisen perus ylpeydestä ja uskosta omaan itseensä.

Itsensä rakastamisopin suosio perustuu siihen "vapauttaavaan" oivallukseen, että ihmisellä on ikään kuin oikeus olla rakastamatta muita ennen kuin on saanut itseltään itselleen riittävästi hoitoa ja huomiota. Opin vaikutus on ollut erittäin tuhoisa kristillisissä seurakunnissa. Uhrautuva, omastaan luopuva aito kristillinen rakkaus on romahtanut ja itsekkyyden raja on alkanut rehoittaa, mutta nyt täysin hyväksyttynä asiana. Itsensä rakastamisen ja itsekkyyden raja on veteen piirretty viiva.

'Vain Jumala kykenee voittamaan synnin

Raamatullinen malli on se, että Jumala rakastaa syntistä ihmistä. Vain Jumala kykenee ratkaisemaan synnin tuottaman syyllisyyden ja seuraukset elämässämme. Meidän tehtävämme on ottaa uskossa vastaan tämä Jumalan itse tekemä armotyö. Kun sitten Jumala on vuodattanut Pyhässä Hengessä oman rakkautensa sydämiimme, voimme lähteä iloisin ja vapain mielin jakamaan toisille siitä, mitä Jumalalta saimme eli rakastamaan heitä. Tässä prosessissa oman sydämensä ympärillä kieppuminen ei ole muuta kuin Jumalan totuuden ja armon sanan kautta tapahtuvan työn vastustusta eikä siitä ole mitään hyötyä.

Rakastaminen on vaivannäköä

... teidän...vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen.

Pyhä Henki avaa silmämme ja sydämemme ottamaan uskossa vastaan Jumalan rakkauden, joka ilmeni Golgatan ristillä ja jonka koemme anteeksiantamuksen armona. Nyt sama Pyhä Henki jakaa osaksemme tullutta rakkautta eteenpäin toisille ihmisille. Se merkitsee aitoa vaivannäköä. Rakastaminen ei suinkaan ole helppoa, vaikka meillä olisi hyvinkin vahvoja tunteita rakkautemme kohdetta kohtaa.

Itse sain aikanaan nähdä, mitä on toimiva ja vaivaa näkevä rakkaus. Ollessani 20 vuotiaana vuoden sairaalassa 500 km päässä kotoani, eräs uskova keksi-ikäinen nainen, Martta Tolonen, jonka olin tavannut vain pari kolme kertaa ennen sairastumistani, vieraili koko vuoden luonani aluksi joka päivä ja lopussa joka toinen päivä. Hän jakoi minulle Jumalan sanaa. Uskollinen rakastaminen on vaivannäköä.

Toinen hyvä esimerkki on Helena Ruuskanen Helsingistä. Hän on uskova, joka lähti tukemaan 15 vuotiasta orvoksi jäänyttä neitoa, josta tuli myöhemmin Lean veljen vaimo, mutta on nyt leskenä vuoteen oma. Helena on tätä mielenterveysongelmista kärsinyttä Anitaa tukenut 40 vuotta yhtämittaan. Hän on koko sen ajan käynyt häntä tapaamassa keskimäärin joka toinen viikko. Edelleen hän jatkaa tätä palvelustaan. Se on vaivannäköä, jossa hän antaa pois sitä, mitä on Herralta saanut. Todellinen rakkaus kumpuaa Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Mikä sitten antaa hänelle kärsivällisyyttä jatkaa. Se on toivo, että hän saisi olla vielä eräänä päivänä Anitaan kanssa yhdessä ylistämässä kirkastettua Jeesusta.

Toivo

Mutta mitä toivo on olemukseltaan? Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyvästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryysyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet yhtä luukuun ottamatta olivat poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi TOIVO. Kun häneltä kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti:

”Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyvässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä, puutteessa, silmät peitettynä, kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt, uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen

ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.”

Missä on kristityn toivo?

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa, ilman toivoa kukaan ei jaksakaan elää. Mutta jos toivo on perusteeton, ihmiselämä sortuu. Kun tämän maailman ihminen ajattelee elämäänsä, hänelle sen alku on syntymässä ja loppu kuolemassa. Mutta kun uskova kristitty ajattelee omaa elämäänsä, hänelle sen alku on uudestisyntymisen päivässä, kun hän sai Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Se tapahtui, kun hän uskoi evankeliumin sanan Jeesuksen ristien uhrista hänen puolestaan ja sai syntien anteeksiantamuksessa elämän yhteyden Jumalaan. Mutta sen päätös ei suinkaan ole kuolemassa, sillä Jeesus kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Sen sijaan uskova kristitty tähyää Jeesuksen toista tulemistä, josta alkaa sitten uudessa ylösnousemusruumiissa taivaallinen elämä, Jumalan Karitsan ja Isän valtaistuimen luona valtavassa ylistyskuorossa.

Uskovan kristityn toivo ei siis ole epämääräistä toiveajattelua siitä, että jotenkin lopulta asiat kääntyvät hyvälle tolalle, vaan sillä on hyvin selkeä kohde, Jeesuksen paluu tänne maan päälle suuressa kirkkaudessaan.

Kristillinen profetia

Jeesuksen antaman profetian tarkoitus ei ole siinä, että uskovat voisivat niiden avulla hallita omaa tai jopa ympäristönsä tulevaisuutta niin kuin kaikenlaisessa ennustelussa, jota maailma harjoittaa. Kristillisen profetian tehtävä on kertoa meille, että Jeesus Kristus hallitsee ja että Hän toteuttaa tahtonsa lopullisesti maan päällä.

Ilmestyskirjan profetioiden perusrakenne on sellainen, se näyttää ensin, mitä taivaassa tapahtuu ja sitten mitä maan päällä. Sitten taas näköala siirtyy taivaalliseen ja taas maan päälle lopulliseen voittoon asti. Jumalan kansa, joka odottaa Jeesuksen tuloa tietää, että Jeesus on avaamassa sinettejä, kun maan päällä tapahtuu asioita, jotka kauhistuttavat maailmaa. Herran oma tietää, että Herran tulo on lähellä ja että Herra huolehtii omistaan kaikissa olosuhteissa. Toivo kantaa ja antaa kärsivällisyyttä, sille uskovalle ei tässä ajassa ole luvattu helppoa tietä. Mutta toisaalta hän tietää, että missään olosuhteissa hän ei ole yksin. Herra Jeesus on luvannut olla hänen kanssaan. Herra hallitsee ja on sinun kanssasi tänäänkin.

Raamatun profetia vie siksi meidät taivuttamaan sydämemme ja elämämme Herran tahdon alle vaeltaaksemme valvovina. Se vie Herran omat uskolliseen palvelukseen, levittämään Jumalan sanaa ja osoittamaan ihmisille rakkautta, jotta Jumalan valtakunta leviäisi ja yhä uudet ihmiset pelastuisivat.

Profetian tehtävä on osoittaa, että Jumala hallitsee silloinkin, kun Hän toteuttaa tuomioitaan Hänen armonsa hylänneiden kansojen elämässä. Kaikkien kauhu-uutisten keskellä Herran oma voi nostaa rohkeana päänsä: "Jeesus hallitsee, Hän tulee pian takaisin ja saattaa oikeuden ja vanhurskauden lopulliseen voittoon."

Herra Jeesus hallitsee kyllä jo nyt, mutta Hänen hallintansa tapahtuu vielä totuuden ja armon sanalla ihmissydämissä. Sitä voidaan vielä vastustaa, mutta Hän tulee takaisin eikä silloin enää kukaan voi nousta Häntä vastaan. Siksi kristityn valvomisen

tuntomerkki on päivittäinen rukous: "Isä tapahtukoon Sinun tahtosi minunkin elämässäni tänään. Hallitse Jeesus minua sanallasi!"

Herraan turvaava kestää

Uskova, joka perustaa toivonsa menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Seurakunta tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se tapahtuu rajujen luonnonmullistusten, nälänhädän sotien ja kristittyjen vainojen muodossa. Jumala toteuttaa niissäkin tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa ja katsella Häntä kasvoista kasvoihin.

Herran omat kestävät ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa, koska he odottavat takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, KUKA on pian tulossa noutamaan sen luokseen. Herran omien vapautus on lähellä, siksi ahdistuksenkin aikana seurakunnan on mahdollista suorittaa tehtävänsä viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Pienen esimerkin toivon vaikutuksesta sai eräs japanilainen pariskunta, joka pääsi hiljattain vierailemaan Kiinassa toimittaan kotikirkolle Raamattuja. Kiinassahan kristittyjen olot ovat käyneet viime aikoina todella ahtaiksi vainojen lisääntyessä. Pariskunta sai keskustella muutamien kotikirkkojen pastorien kanssa. He yllättyivät täysin, kun näillä oli mitä valoisin asenne. He kertoivat suunnitelmista, miten evankeliumia levitetään maassa. He olivat täynnä toivoa. Olosuhteet eivät määritä uskovan toivoa vaan Herran tulon odotus ja Herran läsnäolo omiensa kanssa nyt.

Kazuko Miyazaki Yoshinogawan seurakunnan 30 -vuotisjuhlassa

Ylistetty olkoon meidän Herramme nimi! Olen kiitollinen Herralle, joka on johtanut niin, että saan todistaa näissä Yoshinogawan seurakunnan 30-vuotisjuhlissa. Kuluneiden 30 vuoden ajan Jumalan on lukemattomin tavoin osoittanut rakkauttaan, johdattanut ja jakanut armoaan seurakunnallemme. Toinen toisensa jälkeen olemme saaneet työntekijöiksi lähettejä ja pastoreita, jotka ovat jakaneet meille Jumalan sanaa ja joiden arkielämän keskellä olemme saaneet nähdä Jumalan läsnäoloa. He ovat antaneet meille sielunhoitoa. Pelkkä heidän läsnäolonsa on ollut meille lohdutukseksi, kun olemme joutuneet koettelemuksiin ja ahdistuksiin. Heidän lämmöllä jakamansa rohkaisu on antanut uutta voimaa nousta ja jatkaa vaellusta.

Palauttaessani mieleeni kulunutta silmiäni eteen nousee tilanne toisensa jälkeen. Erityisesti suurena ilona muistan ne ihmiset, joiden pelastusta olimme rukoilleet. Jumala johdatti heitä jokaista yksilöllisellä tavalla ja johti heidät omiensa laumaan.

Siitä kun itse pääsin osalliseksi pelastuksesta, on jo 35 vuotta, mutta siitä lähtien kun 30 vuotta sitten muutimme tänne Kagawan läänistä, olen saanut kasvaa tässä seurakunnassa. Sinä aikana mieheni ja poikamme pääsivät osalliseksi pelastuksesta. Tyttäreemme ei ole vielä sisällä Jumalan valtakunnassa, mutta mielenkiinnolla odotamme, millä tavalla Herra vastaa rukouksiimme hänen puolestaan. Kovin nopeasti ohikiitäviltä menneet vuodet tuntuvat. Nii-

hin on sisältynyt epälukeinen määrä arkielämän kysymyksiä, ihmissuhdeongelmia, työasioita ja kotikiusoa, mutta kaiken keskellä vaelluksemme on ollut tarrautumista Jumalan sanaan.

Katsoessani menneisyyteen joudun kiitollisena huudahtamaan: 'Ai niinkö se olikin, Jeesus!' Toki on sellaista, mitä en vielä ymmärrä, mutta odotan sitä päivää, kun taivaassa kaikki kysymykset saavat lopullisen vastauksensa. Omalla kohdallani seitsemän kahdeksan vuotta sitten alkaneet vaihdevuosiongelmat veivät minut niin fyysisesti kuin henkisestikin todella tuskalliseen tunneliin, josta vihdoinkin viimein olen päässyt ulos. Pahimmillaan en kyennyt puhumaan asioistani kenellekään ja kirkkoon tuleminenkin oli työn ja tuskan takana. Oli jakso, jona joka yö minun oli otettava unilääkettä saadakseni nukuksi. Noina unettomina öinä, kun en kyennyt edes lukemaan Raamattua enkä rukoilemaankaan, kaivoin esiin saamiani saanselityskirjeitä ja luin niitä moneen kertaan. Kuuntelin eri pastoreiden puhekasetteja ja hengellisten laulujen kasetteja. Niin tehden sydämeni rauhoittui, sieluni virkistyi ja sain avun. Jumalan sanan voima tuli todelliseksi.

Runsaat 15 vuotta olen antanut kalligrafian (japanin käsialakirjoituksen) pienimuotoista opetusta. Mutta erään ystäväni neuvosta aloitin kotiapuun keskittyvän yrityksen. Epäröivä ajatukseni siitä, että minähän olen sentään jo aika vanha, muuttuikin iloiseksi tietoisuudeksi siitä, että minullekin tarjoutui vielä tilaisuus tehdä sellaista, joka on todellakin tarpeellista. Hoitotyö on kyllä fyysisesti varsin vaativaa, mutta toisaalta vanhukset ovat suuresti rohkaiseet minua, mistä olen todella kiitollinen. Työtä tehdessäni mieleeni nousee usein Saarnaajan sana: "Muista Luojaasi nuoruudessasi, ennen kuin pahat päivät tulevat."(12:1) Olen enimäkseen tekemisissä 85-90 -vuotiaiden kanssa. Heidän joukossaan moni toistaa sanoja: 'Elämälläni ei ole mitään mieltä enää, haluaisin vai kuolla pian pois.' Ne, jotka ovat eläneet tavoitellen tämän maailman kunniaa ja loistoa, joutuvat vanhetessaan ja heikentyessään näkemään, kuinka ihmiset hylkäävät heidät. Mutta niitä, jotka ovat ottaneet vastaan Jeesuksen sydämeensä, ei olosuhteiden muutos hallitse. Heillä on tulevaisuus, heillä on taivaan toivo, heidän olemuksestaan loistaa päivittäin kiitollisuus. Ero on kuin maan ja taivaan välillä. Kun teen työtä vanhusten parissa, jotka eivät tunne Jumalaa, rukoilen ja pidän mielessäni Jeesuksen sanat: 'Totisesti minä sanon teille: kaiken, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle'.(Matt. 25:40) Millaisen vanhuksen muodossa Jeesus tulee kaan minua vastaan huomenna! Ilolla sitä odotan. Halleluja, kiitos Herran! (2005)

Entä sinä?

Oletko sinä päässyt jo tuntemaan Herran Jeesuksen Kristuksen? Ellet ole vielä, Herra kutsuu sinua luokseen. Hän ottaa suurella rakkaudella vastaan jokaisen, joka turvaa Häneen, huutaa Häntä avuksi tunnustaen syntinsä, väärät tiensä ja pyytäen anteeksiantamusta Golgatan uhrivereen vedoten. Hän ei kysy millainen olet, eikä edellytä mitään lupauksia paremmasta elämästä. Hän ottaa vastaan jokaisen, joka suostuu totuuteen itsestään Hänen kasvojensa edessä. Hän puhdistaa sydämesi, antaa sinulle uuden sydämen Pyhän Hengen laskeutuessa siihen ja antaa sinulle ikuisen elämän toivon.

Jos tunnet jo Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi, Herra kutsuu sinua jälleen rakkauden tielle, jossa sinä annat muille sitä, minkä olet Herralta saanut. Hän kutsuu sinua jälleen toivon tielle, kärsivällisyyteen ahdistustenkä keskellä, sillä Hän on kanssasi nyt ja tulee pian suuressa kirkkaudessaan noutamaan sinut luokseen ihmeellisiin juhliin.